

full

D I O C E S À

S O L S O N A | V I C

Sant Pius de Pietrelcina

La devoció dels italians envers el *Padre Pio* és extraordinària, fervor que s'ha anat estenent arreu del món catòlic, essent un dels sants més venerats del segle XX. Nascut l'any 1887, fou l'hereu de sant Francesc d'Assís i la persona elegida per a portar els estigmes de la crucifixió durant cinquanta anys de la seva vida. Religió caputxí, a partir de 1911 es van succeir fets extraordinaris en la seva vida, des dels estigmes, bilocacions, do de llengües, curacions i lectura de consciències; però també amb durs conflictes amb la jerarquia eclesiàstica, que es resolgueren amb el temps. Una biografia molt interessant.

El Pare Pius és conegut pels seus miracles, però també sobretot per ser un generós dispensador de la misericòrdia a través del sagrament de la penitència: el ministeri del confessor atreia multituds a San Giovanni Rotondo. Visqué amb un gran esperit la seva precària salut i destacà també per la virtut de la pobresa.

Fou canonitzat per Joan Pau II, el qual va compondre una oració dedicada a ell que comença dient: «Ensenyeu-nos, us ho demanem, la humilitat del cor per a estar entre els petits de l'Evangeli a qui el Pare va prometre de revelar els misteris del seu Regne. Doneu-nos una mirada de fe capaç de veure el rostre de Jesús en els pobres i els qui sofreixen...»

Diumenge XXV de durant l'any | Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós (8,4-7)

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grossos. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.»

El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

Salm responsorial (Salm 112)

Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu (2,1-8)

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpliques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'ho-

me Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

Lectura de l'evangeli segons sant Lluc (16,1-13)

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

La consistència de la Llei | Mn. Marc Majà i Guiu

Llegim en el diccionari que la «consistència» d'una cosa és el seu grau de solidesa, fermesa i densitat. L'oració col·lecta d'aquest diumenge comença parlant precisament d'aquesta paraula: «Oh Déu, vós heu volgut que tota la Llei consistís en l'amor a vós i al proïsme». És a dir, la consistència de la Llei, allò que li dona solidesa, fermesa i densitat, és l'amor. Dit a l'inversa: sense l'amor a Déu i al proïsme, les normes de conducta corren el risc de perdre la seva base, quedar-se buides, inconsistents.

La consistència de la Llei, l'amor a Déu i al proïsme, té un rostre, té noms i cognoms: Jesús de Natzaret, el Crist. Ell, amb les seves paraules i obres, amb la seva vida, mort i resurrecció, ha donat una consistència definitiva a la Llei, ja que l'ha concretada i l'ha orientada per sempre cap a l'amor.

Les paraules de Jesús en l'Evangeli d'avui mostren aquesta consistència. Quedem-nos amb l'afirmació següent: «L'home que és fidel en els béns que valen poc, també ho serà amb els de més valor.» Lliçó de pedagogia i saviesa popular: hom no pot pretendre assolir grans fites, realitzar gestos heroics, si no és capaç de complir justament les petites responsabilitats quotidianes. Aspirar a viure la Llei universal de l'amor, descurant els propis deures diaris, és il·lús, cec i de conseqüències negatives. Per a recórrer una llarga distància (l'amor a Déu i al proïsme) cal estar disposat a fer molts passos curts (estimar en la realitat concreta que em toca viure). Demanem, en l'eucaristia d'avui, que l'Esperit del Senyor ens hi ajudi.

La comunió dels sants | Romà Casanova, bisbe de Vic

En el credo apostòlic, després de l'afirmació de fe «la santa Mare Església Catòlica», apareix «la comunió dels sants». De fet, són dues realitats íntimament unides. Perquè, què és l'Església, sinó l'assemblea de tots els sants? La comunió dels sants és precisament l'Església. Sempre és bo que ens recordem que l'Església és la comunió dels sants.

L'Església és la comunió dels sants, perquè tots els creients en Crist formem un sol cos. Som el Cos de Crist! D'aquest Cos, Crist n'és el cap. D'ell rebem la gràcia de l'Esperit Sant que ens fa sants. Com la saba arriba a tot l'arbre o la sang a tot el cos, així tot membre de Crist pel baptisme rep la santedat pròpia del seu Cap.

I d'ací neix un altre significat de la comunió dels sants tal com creiem: la comunió en les coses santes. Els membres de l'Església participem de la gràcia de l'Esperit Sant pel baptisme i tots els altres sagraments, sobretot l'Eucaristia. Els sagraments són les coses santes de les quals rebem la santedat. Tots ens alimentem del mateix Crist, de la mateixa salvació. L'Eucaristia fa realitat la comunió entre nosaltres. Cada vegada que ens alimentem de Crist en l'Eucaristia, ell ens transforma més i més en el seu Cos. La realitat de comunió que fa possible l'Eucaristia és molt més profunda que la unió per la carn i la sang i àdhuc que la unió esponsal.

La realitat de comunió en les coses santes també cal entendre-la en la comunió en la fe. La fe dels fidels

és la fe de l'Església rebuda dels apòstols des de la vida que perdura en l'Església per l'acció de l'Esperit Sant i que és un tresor de vida santa del qual s'enriqueix el qui de cor creu en el si de l'Església.

La comunió dels sants ens porta a una altra conseqüència. El qui creu en Crist entra en la gran comunió de l'Església. Tot el que és de l'Església li pertany, és seu. I, al mateix temps, el que és seu és de tots els membres de l'Església, dels més propers als més llunyans. Cada un dels creients hem rebut un carisma, un do de l'Esperit al servei de la comunitat; cal viure'l com un do per al bé comú de l'Església. En el llibre dels Fets dels Apòstols trobem aquella expressió referida als membres de l'Església: *Tot els era comú* (4,32). Tot allò que el veritable cristià posseeix, ho ha de mirar com un bé que li és comú amb tots. El cristià és un administrador dels béns del Senyor. La comunió dels sants ens porta a la comunió de béns en l'Església i al servei als pobres i necessitats.

Però no solament hi ha comunió entre els membres de l'Església que anem per aquest món cap a la pàtria definitiva. La comunió dels sants ens parla de la comunió entre nosaltres i els sants que són davant de Déu i que són sol·lícits de nosaltres i als quals hem d'encomanar-nos. També ens demana la pregària pels qui han mort i són en el si de la misericòrdia de Déu (el purgatori). La nostra pregària per ells és expressió de comunió i de caritat fraterna.

Agenda litúrgica de la setmana

22 ■ Diumenge XXV de durant l'any / Cicle C. Sant Maurici, màrtir.

Lectures: Amós 8,4-7 / Salm 112 / 1 Timoteu 2,1-8 / Lluc 16,1-13

Litúrgia de les hores: Setmana I

23 □ Dilluns. Sant Pius de Pietrelcina (1887-1968). Santa Tecla, verge i màrtir. Sant Constanci, màrtir (s. V).
Lectures: Esdres 1,1-6 / Salm 125 / Lluc 8,16-18

24 □ Dimarts. La Mare de Déu de la Mercè. Sant Gerard, bisbe (980-1043).

Lectures: Esdres 6,7-8.12b.14-20 / Salm 121 / Lluc 8,19-21

25 ■ Dimecres. Sant Dalmau Moner (1291-1341).

Lectures: Esdres 9,5-9 / Salm Tobit 13,2.4.6.7.8. / Lluc 9,1-6

26 ■ Dijous. Sant Cosme i sant Damia, màrtirs (†304). Sant Nil, abat (†1004).

Lectures: Ageu 1,1-8 / Salm 149 / Lluc 9,7-9

27 □ Divendres. Sant Vicenç de Paül, prevere (1580-1660). Santa Judit.

Lectures: Ageu 2,1b-10 / Salm 42 / Lluc 9,18-22

28 ■ Dissabte. Sant Venceslau, màrtir (†935). Sant Alaric, màrtir (†973).

Lectures: Zacaries 2,1-5.10-11a / Salm Jeremies 31,10.11-12ab.13 / Lluc 9,43b-45

29 ■ Diumenge XXVI de durant l'any / Cicle C. Els sants arcàngels Miquel, Gabriel i Rafael.

Lectures: Amós 6,1a.4-7 / Salm 145 / 1 Timoteu 6,11-16 / Lluc 16,19-31

Els màrtirs del segle XX a Espanya, testimonis de la fe fermes i valents (i II) | Missatge de la Conferència Episcopal Espanyola

III. Testimonis de la fe fermes i valents

La vida i el martiri d'aquests germans, models i intercessors nostres, presenta trets comuns, que farem bé de meditar en les seves biografies. Són veritables creients que, ja abans d'afrontar el martiri, eren persones de fe i de pregària, particularment centrats en l'Eucaristia i en la devoció a la Mare de Déu. Van fer tot el possible, a vegades amb veritables dosis d'imaginació, per participar en la missa, combregar o resar el rosari, fins i tot quan suposava un perill gravíssim per a ells o els estava prohibit, en la captivitat. Van mostrar en tot això, d'una manera molt notable, aquella fermesa en la fe que sant Pau s'alegrava tant de veure en els cristians de Colosses (cf. Col 2,5). Els màrtirs no es van deixar enganyar «amb especulacions sàvies: [...] purs miratges basats en tradicions humanes, en els poders que dominen aquest món, i no en Crist» (Col 2, 8). Per contra, van ser cristians de fe madura, sòlida, ferma. Van rebutjar, en molts casos, els afalacs o les propostes que els feien per arrencar-los un signe d'apostasia o simplement de menyspreu de la seva identitat cristiana.

Com Pere, màrtir de Crist, o Esteve, el protomàrtir, els nostres màrtirs van ser també valents. Aquells primers testimonis, segons ens expliquen els Fets dels Apòstols, «comunicaven amb valentia la paraula de Déu» (Ac 4,31) i «no van tenir por de contradir el poder públic quan s'oposava a la voluntat santa de Déu: "Cal obeir Déu abans que els homes"» (Ac 5,29). Aquest camí és el que van seguir innumerable màrtirs i fidels en tot temps i pertot arreu. Així, aquests germans nostres tampoc no es van deixar intimidar per cap coacció, ni moral ni física. Van ser forts quan eren vexats, maltractats o torturats. Eren persones senzilles i, en molts casos, febles humanament. Però en ells es va complir la promesa del Senyor als qui el confessin davant els homes: «No tingueu por [...]. A tot aquell qui em reconegui davant els homes, també jo el reconeixeré davant el meu Pare del cel» (Mt 10,31-32), i van abraçar l'escut de la fe, on s'apaguen els dards encesos del maligne (cf. Ef 6,16).

IV. Una hora de gràcia

La beatificació de l'Any de la Fe és una ocasió de grà-

cia, de benedicció i de pau per a l'Església i per a tota la societat. Veiem els màrtirs com a models de fe i, per tant, d'amor i de perdó. Són els nostres intercessors, perquè pastors, consagrats i fidels laics rebem la llum i la força necessàries per a viure i anunciar amb valentia i humilitat el misteri de l'evangeli (cf. Ef 6,19), en el qual es revela el designi diví de misericòrdia i de salvació, així com la veritat de la fraternitat entre els homes. Han d'ajudar-nos a professar amb integritat i valor la fe de Crist.

Els màrtirs van morir perdonant. Per això són màrtirs de Crist, que a la creu va perdonar els seus perseguidors. Celebrant la seva memòria i acollint-se a la seva intercessió, l'Església vol ser sembradora d'humanitat i reconciliació en una societat castigada per la crisi religiosa, moral, social i econòmica, en la qual creixen les tensions i els enfrontaments. Els màrtirs conviden a la conversió, és a dir, «a apartar-se dels ídols de l'ambició egoista i de la cobdícia que corrompen la vida de les persones i dels pobles, i a apropar-se a la llibertat espiritual que permet d'estimar el bé comú i la justícia, fins i tot a costa de la seva inutilitat material immediata aparent». No hi ha llibertat espiritual més gran que la de qui perdona els que li prenen la vida. És una llibertat que brolla de l'esperança de la glòria. «Qui espera la vida eterna, perquè ja en gaudeix per endavant en la fe i els sagraments, mai no es cansa de tornar a començar en els camins de la pròpia història.»

Anfiteatre de Tarragona.

Complex Educatiu (antiga Universitat Laboral).

V.- La beatificació a Tarragona

A Tarragona es conserva la tradició dels primers màrtirs hispans. Allí, a l'amfiteatre romà, l'any 259 van donar la vida per Crist el bisbe sant Fructuós i els seus diaques sant Eulogi i sant Auguri. Sant Agustí es refereix amb admiració a llur martiri. El bisbe Manuel Borràs, auxiliar de la seu tarragonina, juntament amb diverses desenes de sacerdots d'aquella diòcesi, tornen a fer d'aquesta, en el segle XX, una Església preclara per la sang dels seus màrtirs. Per aquests motius, la Conferència Episcopal ha acollit la petició de l'arquebisbe de Tarragona que la beatificació del nombrós grup de màrtirs de tot Espanya, prevista gairebé com a conclusió de l'Any de la Fe, se celebri en aquella ciutat.

Exhortem cadascú i les comunitats eclesials a participar ja des d'ara espiritualment en la beatificació de l'Any de la Fe. Convidem tothom qui vulgui a acudir a Tarragona, per celebrar, amb germans de tot Espanya, aquest esdeveniment de gràcia. Preguem pels fruits de la beatificació, que, amb l'ajuda divina i la intercessió de la Verge Santíssima, augurem que seran abundants per a tothom:

Oh Déu, que vau enviar el vostre Fill, perquè morint i ressuscitant ens donés el seu Esperit d'amor: els nostres germans, màrtirs del segle XX a Espanya, van mantenir l'adhesió a Jesucrist de manera tan radical i plena que els vau permetre de vessar la sang per ell i amb ell. Doneu-nos la gràcia i l'alegria de la conversió per a assumir les exigències de la fe; ajudeu-nos, per la seva intercessió, i per la de la Reina dels Màrtirs,

a ser sempre artífexs de reconciliació en la societat i a promoure una comunió viva entre els membres de la vostra Església a Espanya; ensenyeu-nos a comprometre'ns, amb els nostres pastors, en la nova evangelització, fent de les nostres vides testimonis eficaços de l'amor a vós i als germans. Us ho demanem per Jesucrist, el testimoni fidel i veraç, que viu i regna pels segles dels segles. Amén.

Madrid, 19 d'abril del 2013

50è. Aniversari de la Fraternitat diocesana | Fràter d'Igualada

En el marc de les Colònies d'aquest estiu, celebrades al Casal La Salle, a Pereres (Veciana), hem commemorat els cinquanta aniversari de la constitució de l'actualment anomenada Fraternitat Cristiana de Persones amb Discapacitat. Efectivament, es considera data fundacional la visita que uns fraters de Barcelona, acompanyats de llur consiliari, Mn. Josep Ramos, efectuaren al bisbe diocesà, Ramon Masnou, el 21 de gener de 1963, comunicant-li les gestions que havien anat fent amb malalts de diverses comarques i demanant-li de poder establir el moviment a la diòcesi, ja amb gent d'ací.

Cal saber que, arran de pelegrinatges a Lurdes de França, fraters francesos havien establert contactes amb seminaristes barcelonins; els havien parlat dels malalts i discapacitats que es fan actius per construir ells mateixos fraternitat, bo i evangelitzant aquest món de marginació, segons allò que havia iniciat l'any 1945 a Verdun (Mosa) el P. Henri François.

Seguint aquell solc, doncs, ara ells continuaven la missió establint relació amb pelegrins dels nostres. Gairebé durant un parell d'anys feren coneixença amb pelegrins de Vic, de Manresa i d'Igualada, i els animaren a formar grup. Quan van tenir l'assumpte embastat fou quan van posar les bases perquè la Fraternitat pogués iniciar al bisbat un camí autònom.

El 1963 encara acudiren a l'assemblea de Barcelona; l'any sobre tingué lloc la primera assemblea diocesana de Vic, i també s'inicià la presència en reunions d'abast estatal.

Aquest escrit només vol dir en veu alta la commemoració: seria impossible que cuita- corrents gosíssim fer una història de tot allò que hem viscut i d'aquells que hi han estat. Manifestem l'agraïment al Senyor pels cinquanta anys, i, per senyalar algú, als qui han fet el servei de responsables i de consiliaris diocesans. Els responsables: Manela Muntadas, Maria Prat, Martí Puig, Paquita Busquets i M. Isabel Paredes. Els consiliaris: Mn. Lluís Vilarrúbia i el P. Francesc de Paula Cervera (camil), Mn. Josep Puig, Mn. Àngel Noguera, Mn. Jaume Campalans i Mn. Narcís Riba.

El diumenge 4 d'agost, doncs, acompanyats per una vuitantena d'amics, l'altar de l'Eucaristia, les històries i les cançons expressaren la joia del camí fet. A taula vàrem bufar les cinquanta espelmes i expressàrem la voluntat de mantenir-nos en el camí emprès. I tinguérem la coincidència d'acomiar un frater de primera hora, Josep M. Ibáñez, de Santa Margarida de Montbui, puntal de la Fràter i de la seva parròquia de Sant Maure, que ens precedí cap al Pare el febrer passat.

ISCRVIC

Batxillerat i Llicenciatura en
Ciències Religioses

Bloc temàtic sobre Bíblia
Matrícula oberta curs 2013-2014

Institut Superior de
Ciències Religioses
de Vic

www.iscrvic.org / secretaria@iscrvic.org / Tel. 93 886 15 55

Beatificacions en l'Any de la Fe

Segons sant Tomàs d'Aquino, el martiri és un acte de la virtut de la fortalesa però el mèrit li ve de la virtut de la caritat, ja que és l'acte suprem de la caritat, el més perfecte i meritori, ja que se sofreix per amor a Crist, al seu Regne i a la comunió dels sants. Ja que Jesús digué als seus deixebles que les persecucions les sofríreu «per mi» (Mt 5,11) o «per causa del meu nom» (Jn 5, 21).

Pere Verdaguer i Saurina, pvre.

Manlleu, 1908 / Montcada, 1936

Fill de la Sagrada Família, secretari del col·legi de Vilafranca del Penedès i prefecte de la Congregació Mariana. Era dibuixant i realitzà en grans dimensions l'escut de la congregació que presidia el menjador del seminari. Obligada la comunitat a abandonar el col·legi ja el maig de 1936, va romandre al col·legi de Begues mentre arreglava els papers perquè havia de traslladar-se a la delegació argentina de l'institut. Refugiat a Manlleu, travessà el riu Ter a la nit a fi d'evitar els milicians; arribat a Barcelona, fou reconegut i detingut en un control. Va ser assassinat a Montcada el 15 d'octubre de 1936.

Pedro Ruiz Ortega

Vilviestre de Muño (Burgos), 1912 / Sant Fruitós de Bages, 1937

Fill de la Sagrada Família. Era estudiant de tercer any de teologia i ordenat d'ordes menors. Feliç amb la seva vocació, somiava l'ordenació sacerdotal. El dia 4 d'abril de 1937, amb el desig de completar els estudis de teologia, després d'haver oït missa, es posà en camí cap al Pirineu amb el propòsit d'arribar a Roma, juntament amb el beat Pere Roca. Detingut a la Pobla de Lillet, fou retornat i empresonat a Manresa fins al dia 12 d'abril de 1937. En aquest mateix dia fou assassinat a la carretera de Moià, terme municipal de Sant Fruitós de Bages.

Pere Roca i Toscas

Mura, 1916 / Sant Fruitós de Bages, 1937

Fill de la Sagrada Família, era estudiant de primer any de teologia. De caràcter joviàl i alegre amb tothom, tenia una gran afecció a la literatura i la cultura catalanes. Per les obres de joventut que es conserven, es pot endevinar que hauria estat un poeta de primera categoria. Abandonà el seminari de les Corts el 19 de juliol de 1936 i es refugià primer a Mura i després a Manresa, donant un gran exemple de pau, paciència i fortalesa. Visqué el mateix destí que Pedro Ruiz Ortega, essent detingut i assassinat de la mateixa manera i en el mateix indret.

L'encíclica no escrita | Valentí Miserachs, prev.

Les reflexions que fa el cardenal Bergoglio, ara papa Francesc, en el seu missatge a les comunitats educatives de Buenos Aires pels volts de Pasqua del 2002 bo i comentant alguns aspectes del poema nacional «Martín Fierro» depassen les fronteres argentines i fàcilment es poden aplicar a la nostra realitat concreta, oi més en la proximitat de la Diada Nacional de Catalunya. Donem-li temps per a traduir-les en clau universal i per a incorporar-les a una encíclica o document pontifici, que vindria a reblar la doctrina ja prou lluminosa de Joan XXIII i, encara més, de Joan Pau II (ambdós, beats i aviat sants!) sobre aquesta temàtica.

L'aferrissada voluntat dels catalans a existir i a veure reconeguda la seva existència és sovint sarcàsticament ridiculitzada per alguns factors de la «globalització». En un món que sembla tendir forçosament a l'universalisme, quin sentit pot tenir aferrar-se tossudament a la pròpia identitat, llengua i cultura, sobretot tractant-se d'un país petit? És clar, els colossos a nivell mundial, entre ells la cultura de llengua castellana, tenen el futur assegurat; què els pot importar que una petita cultura es desintegri o es dilueixi en el brou d'una altra cultura més gran? A molts d'aquests que saben prou escombrar cap a casa seva, els deu semblar un desenllaç inevitable que no val la pena de contrastar i que potser, en canvi, val la pena de fomentar, sense gaires embuts.

El papa Francesc es qüestiona sobre la viabilitat moral d'aquesta pretesa mundialització en blasmar «la imposició

unilateral de valors i costums per part d'algunes cultures», fins al punt d'afirmar que «la constitució d'una família humana solidària i fraterna continua essent una utopia. Una veritable creixença en la consciència de la humanitat només es pot fundar en la pràctica del diàleg i de l'amor»; no pas, doncs, en l'orgull i la prepotència. «Diàleg i amor són bases necessàries per al reconeixement de l'altre per allò que és, per a l'acceptació de la diversitat. Només així es pot fonamentar el valor de la comunitat: no prenent que l'altre se subordini als meus criteris i prioritats, no "absorbint" l'altre, sinó reconeixent com és de valuós i celebrant aquesta diversitat que ens enriqueix a tots. El contrari d'això és pur narcisisme, imperialisme, niciesa total.»

El papa Bergoglio ens recorda igualment les nostres responsabilitats actives: «Com podria jo dialogar, contribuir a una construcció comuna, si permeto o no faig prou per tal que no es dilueixi, no es perdi, no desaparegui allò de personal que hi puc aportar? No ens podem doblegar a la subordinació cultural, intel·lectual i espiritual. Els pobles, bo i integrant-se al diàleg global, aporten els valors de llurs cultures i els hem de defensar de tot tipus d'absorció sense mesura o "síntesi de laboratori" que els dilueixin en el món global.»

Moltes més coses podríem encara espigolar. No dubtem gens, i n'està donant proves, que el pensament de Bergoglio és la base del pensament de Francesc, que pren ara una volada universal.

Pel·lícules | Tierra Prometida

EUA, 2012. Director: Gus Van Sant.
Intèrprets: Matt Damon i John Krasinki.

Dos empleats d'una empresa de gas natural han de convèncer els habitants d'un petit poble perquè vinguin les seves terres. Els interessos d'uns i altres xocaran i provocaran un fort conflicte. El veterà cineasta planteja un conflicte molt actual, en el qual la necessitat de treball o de diners pot anul·lar temes tan essencials com el respecte a la veritat, les tradicions o la natura.

full diocesà | Solsona i Vic

DIRECTORS:
VIC: Xavier Bisbal
Santa Maria 1, 08500 VIC
Tel. / Fax 93 885 07 09
Correu electrònic:
mitjans-comunicacio@bisbatvic.com
SOLSONA: Júlia Ayala
Plaça Palau 1, 25280 SOLSONA
Tel. 973 48 06 19
C/e: mitjans@bisbatsolsona.cat

EDICIÓ: Mitjans de Comunicació Social de cada Bisbat.
REDACCIÓ: Santa Maria, 1 - 08500 VIC
ADMINISTRACIÓ:
Rda. Camprodon 2, 08500 VIC
Tel. 93 886 15 55 / Fax 93 88919 09
IMPRESSIÓ: Gràfiques Diac,
Ronda Camprodon 2, 08500 Vic

DIPÒSIT LEGAL: 14.355/60